

ΠΡΟΣ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΕΝΣΤΑΣΗ ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

(κατ' άρθρο 100 του Κανονισμού της Βουλής)

Επί του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας, με τίτλο «Χάρτης Μετάβασης των Ενόπλων Δυνάμεων στη Νέα Εποχή (Σταδιοδρομία και εξέλιξη Αξιωματικών, Υπαξιωματικών και Επαγγελματιών Οπλιτών των Ενόπλων Δυνάμεων, μισθολογικές ρυθμίσεις για το στρατιωτικό προσωπικό των Ενόπλων Δυνάμεων, αναδιοργάνωση ακαδημαϊκής εκπαίδευσης των Ενόπλων Δυνάμεων, στρατολογία των Ελλήνων, εθελοντική στράτευση γυναικών και άλλες διατάξεις)»

I. Αντικείμενο της ένστασης

Σύμφωνα με το άρθρο 100 παρ. 1 εδ. α του Κανονισμού της Βουλής «Ο Πρόεδρος της Βουλής και κάθε Βουλευτής ή μέλος της Κυβέρνησης μπορεί να ζητήσει, στο στάδιο της καταρχήν συζήτησης, να αποφανθεί η Βουλή αναφορικά με συγκεκριμένες αντιρρήσεις που προβάλλει για τη συνταγματικότητα νομοσχεδίου ή πρότασης νόμου, όπως διαμορφώθηκε από την αρμόδια επιτροπή και εισάγεται στην Ολομέλεια ή στο Τμήμα Διακοπής Εργασιών της Βουλής.».

Ειδικότερα οι βουλευτές του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-ΠΣ που υπογράφουμε την παρούσα, προβάλουμε ένσταση και αντιρρήσεις λόγω αντισυνταγματικότητας κατά των διατάξεων: **Άρθρα 32, 34, 36, 39, 52, 64, 77** του ΣχΝ του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας, με τίτλο «Χάρτης Μετάβασης των Ενόπλων Δυνάμεων στη Νέα Εποχή (Σταδιοδρομία και εξέλιξη Αξιωματικών, Υπαξιωματικών και Επαγγελματιών Οπλιτών των Ενόπλων Δυνάμεων, μισθολογικές ρυθμίσεις για το στρατιωτικό προσωπικό των Ενόπλων Δυνάμεων, αναδιοργάνωση ακαδημαϊκής εκπαίδευσης των Ενόπλων Δυνάμεων, στρατολογία των Ελλήνων, εθελοντική στράτευση γυναικών και άλλες διατάξεις)».

Οι ως άνω διατάξεις του υπό συζήτηση νομοσχεδίου αντίκεινται σε θεμελιώδεις συνταγματικές αρχές που διέπουν τη διοικητική δράση, ιδίως δε στην αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του διοικουμένου, στην αρχή της συνέχειας της διοίκησης, στην απαγόρευση δυσμενούς αναδρομικότητας, στην αρχή της αναλογικότητας, όπως αυτές κατοχυρώνονται στα άρθρα 2 παρ.1, 25 παρ.1 και 103 του Συντάγματος.

II. Λόγοι Αντισυνταγματικότητας

A. Παραβίαση της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του διοικουμένου (άρθρο 25 παρ.1, 103 Συντ.).

Για δε τα άρθρα 36, 39, 52, 77

Οι υπηρετούντες υπαξιωματικοί και αξιωματικοί προέλευσης από τις Ανώτερες Στρατιωτικές Σχολές Υπαξιωματικών (ΑΣΣΥ) εισήλθαν στις Ένοπλες Δυνάμεις μέσω πανελληνίων εξετάσεων σε ηλικία δεκαοχτώ (18) ετών, γνωρίζοντας εκ των προτέρων το νομοθετικό πλαίσιο σταδιοδρομίας που ίσχυε, ήτοι τους νόμους 2439/1996 και 3883/2010. Οι ως άνω νόμοι κατοχύρωναν ρητά το δικαίωμα βαθμολογικής εξέλιξης μέχρι βαθμών, όπως Τχη/Ανχου, χωρίς περιορισμούς τύπου «οργανικών κενών» και χωρίς χρονικούς φραγμούς.

Το υπό συζήτηση σχέδιο νόμου εισάγει αναδρομική καθήλωση χιλιάδων στελεχών στον βαθμό που θα κατέχουν την 1/1/2026, στερώντας τους 4 έως 6 βαθμούς από αυτούς, που προβλέπονταν στο υφιστάμενο καθεστώς.

Η υπηρεσιακή εξέλιξη στις Ένοπλες Δυνάμεις δεν αποτελεί απλή διοικητική διαδικασία αλλά θεσμό συνδεδεμένο με την ιεραρχική συνοχή, την αξιόπιστη λειτουργία του στρατεύματος, την ηθική και κοινωνική υπόσταση του στελέχους. Το Συμβούλιο της Επικρατείας έχει επανειλημμένως κρίνει (ΟλΣΤΕ 1917/1998, 2396/2013, 2151/2015) ότι η Πολιτεία οφείλει να προστατεύει την υπηρεσιακή πορεία, όταν αυτή έχει διαμορφωθεί επί δεκαετίες βάσει συγκεκριμένου πλαισίου (ΣΤΕ 2972/2013), και ότι ο νομοθέτης δεν δύναται να ανατρέψει αιφνிடιαστικά θεμελιώδεις κανόνες σταδιοδρομίας. Οι δε διοικούμενοι έχουν νόμιμη προσδοκία, ότι η υπηρεσιακή τους κατάσταση δεν θα μεταβληθεί αιφνிடιαστικά και δυσμενώς και οι μεταβολές πρέπει να είναι προβλέψιμες, τεκμηριωμένες και αναλογικές (ΣΤΕ 453/2018, 1912/2014, 2972/2013). Η επαναφορά, με ρητή νομοθετική διάταξη του 2023, των παλαιών σειρών ΑΣΣΥ στο καθεστώς του ν.2439/1996 συνιστά δεσμευτική διαβεβαίωση της Πολιτείας, ότι η υπαγωγή τους στον ν.3883/2010 ήταν εσφαλμένη. Η εκ νέου ανατροπή της κατάστασης αυτής παραβιάζει ευθέως την αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, η οποία υποχρεώνει το Κράτος να μην μεταβάλλει δυσμενώς ρυθμίσεις που ερείδονται σε πολυετή υπηρεσιακή πορεία.

Συνεπώς, πρόκειται για σαφή προσβολή της αρχής της εμπιστοσύνης των διοικουμένων, η οποία προστατεύεται από το Σύνταγμα και έχει εφαρμοστεί αυστηρά στη νομολογία.

B. Δυσμενής αναδρομικότητα – Απαγορευμένη από το Σύνταγμα (άρθρα 2 παρ.1 και 25 παρ.1 Συντ.).

Για δε τα άρθρα 34, 36, 52

Η αναδρομική μεταβολή των όρων κρίσης και προαγωγής στελέχους που έχει ήδη συμπληρώσει πραγματικό χρόνο υπηρεσίας και ωρίμανσης επί τη βάση συγκεκριμένου νομοθετικού καθεστώτος αντιβαίνει στην αρχή του κράτους δικαίου και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Το ΣτΕ έχει επανειλημμένα ακυρώσει ρυθμίσεις που αλλοιώνουν αναδρομικά υπηρεσιακή πορεία (ΣτΕ 3814/2010, 2170/2012, 1317/2008, 2752/2003). Είναι απόλυτη η θέση της νομολογίας, ότι ο νομοθέτης δεν μπορεί να μεταβάλει εκ των υστέρων ουσιώδεις προϋποθέσεις προαγωγής στελεχών που έχουν θεμελιώσει δικαιώματα σε πραγματικό χρόνο υπηρεσίας.

Γ. Παραβίαση της συνέχειας της διοίκησης (άρθρο 103 Συντ. – ΣτΕ 1912/2014).

Για δε τα άρθρα 36, 52

Η Διοίκηση οφείλει να λειτουργεί με συνέπεια, σταθερότητα και διαφάνεια, αποφεύγοντας αιφνιδιαστικές ή αδικαιολόγητες αλλαγές πολιτικών ή συμπεριφορών (ΣτΕ 1912/2014), διασφαλίζοντας έτσι τη συνέχεια των δημοσίων υπηρεσιών και την προστασία των πολιτών από την αυθαίρετη δράση του κράτους, μια αρχή που θεμελιώνεται στην πίστη των δημοσίων υπαλλήλων στο Σύνταγμα. Η διοίκηση οφείλει να ενεργεί χωρίς παλινδρομήσεις που καταλύουν την ασφάλεια δικαίου.

Γ1. Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη

Για δε τα άρθρα 32, 36, 39

Η επιστημονική υπηρεσία της Βουλής αναφέρει ότι έχει κριθεί ότι «η αρχή της ασφάλειας του δικαίου, η οποία απορρέει από την αρχή του κράτους δικαίου και θεμελιώνεται ιδίως στις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1 και 25 παρ. 1 εδ. α' του Συντάγματος και ειδικότερη εκδήλωση της οποίας αποτελεί η αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του διοικουμένου, επιβάλλει σαφήνεια και προβλέψιμη εφαρμογή των εκάστοτε θεσπιζόμενων κανονιστικών ρυθμίσεων. Η ως άνω θεμελιώδης αρχή της ασφάλειας δικαίου πρέπει να τηρείται με ιδιαίτερη αυστηρότητα, όταν πρόκειται για διατάξεις που δύνανται να επιφέρουν σοβαρές οικονομικές επιπτώσεις στους διοικουμένους» (ΣτΕ Ολ. 1833/2021, ΣτΕ Ολ. 1738/2017). Εξ άλλου, με την υπ' αρ. 734/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου κρίθηκε ότι «σε περίπτωση αιφνίδιας και απρόβλεπτης μεταβολής επί το δυσμενέστερο μιας σταθερά διαμορφωμένης από τον νομοθέτη νομικής ή πραγματικής κατάστασης, η αρχή προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης εκφράζεται με τη θέσπιση μεταβατικής φύσης διατάξεων στο πλαίσιο εφαρμογής του νέου νομοθετικού καθεστώτος, προς διασφάλιση αυτών που πλήττονται από τις νέες ρυθμίσεις (πρβλ. ΣτΕ 12/1999, 171/2006, 1468/2012, 2328/2013), έτσι ώστε, ενόψει και της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας, να τηρείται μία δίκαιη ισορροπία μεταξύ του υπερκείμενου δημοσίου συμφέροντος που υπηρετείται με την αλλαγή του νομοθετικού πλαισίου και των δικαιωμάτων

των θιγόμενων από αυτήν» (ΕΛΣυν Ολ. 734/2020). Επίσης, σε παλαιότερη απόφασή του το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι «δεν είναι κατ' αρχήν επιτρεπτή, η διαρκούσης της φοιτήσεως σε συγκεκριμένη σχολή ή τμήμα της ανωτάτης ή ανωτέρας εκπαιδεύσεως, μεταβολή του ισχύοντος νομοθετικού καθεστώτος και συνεπεία αυτής μεταβολή αντικειμένου επιστημονικής ενασχολήσεως διά της υποχρεωτικής κατανομής σε άλλο τμήμα ή σχολή των ήδη φοιτούντων στη συγκεκριμένη σχολή ή τμήμα, οι οποίοι καλοπίστως απέβλεψαν στο υφιστάμενο κατά το χρόνο της εισόδου των νομοθετικό καθεστώς, κάμψις δε της προαναφερομένης απαγορεύσεως είναι δυνατή μόνο εφόσον συντρέχουν αποχρώντες λόγοι δημοσίου συμφέροντος» (ΣΤΕ 906/1995).

Μεταξύ άλλων υποστηρίζει ότι θέμα προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης μπορεί να ανακύπτει όταν η εκάστοτε ρύθμιση δεν χωρεί κατά τρόπο γενικό, απρόσωπο και αντικειμενικό ή/και όταν δεν συντρέχουν αποχρώντες λόγοι δημοσίου συμφέροντος ή/και όταν δεν υφίστανται προσήκουσες μεταβατικές ρυθμίσεις που θα μειώνουν, στο μέτρο του δυνατού, τις δυσμενείς για τους διοικουμένους συνέπειες, σε συνδυασμό με την ανάπτυξη εκ μέρους των διοικουμένων σημαντικής δραστηριότητας και τη δημιουργία, εν τοις πράγμασι, καταστάσεων τέτοιων, που η ανατροπή τους να συνεπάγεται υπέρμετρη αναστάτωση της ζωής των ενδιαφερομένων (Βλ., σχετικά, Κ. Χρυσόγονο, Ατομικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, 2023, σελ. 271-277, Γ. Κατρούγκαλο, Η προστασία της εμπιστοσύνης του πολίτη προς το Κράτος, Διδικ 1993, σελ. 948-949. Βλ., επίσης, ΔτΑ 2003, τεύχος εκτός σειράς, Κράτος Δικαίου και Προστατευόμενη Εμπιστοσύνη, με μελέτες Π. Παραρά, Ε. Σπηλιωτόπουλου, Κ. Χρυσόγονου/Γ. Πινακίδη, Α. Γέροντα, Π. Λαζαράτου, Μ. Αυγουσιανάκη, Γ. Κατρούγκαλου, Ε. Πρεβεδούρου, Σ. Βλαχόπουλου).

Δ. Παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ.1 δ' Συντ.).

Για δε το άρθρο 32

Η θεμελιώδης αρχή της αναλογικότητας απαιτεί τα μέτρα που λαμβάνονται (από τη Διοίκηση ή το Κράτος) να είναι κατάλληλα, αναγκαία και αναλογικά (υπό στενή έννοια) ως προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, ώστε να προστατεύονται τα ατομικά δικαιώματα από υπερβολικές παρεμβάσεις, διασφαλίζοντας ισορροπία μεταξύ του σκοπού και των μέσων. Εν προκειμένω, **η διάταξη του άρθρου 32 για την προέλευση και τους βαθμούς των μόνιμων υπαξιωματικών** επιφέρει υπέρμετρη και δυσανάλογη βλάβη σε στελέχη που έχουν διανύσει το σύνολο σχεδόν της σταδιοδρομίας τους, χωρίς να τεκμηριώνεται ειδικό, επιτακτικό δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη ριζική ανατροπή των όρων εξέλιξης τους. Το ΣΤΕ έχει αποφανθεί ότι η αναλογικότητα αποτελεί «γενική ρήτρα ελέγχου της διοικητικής δράσης» (ΣΤΕ 1512/2017) και επιβάλλει στον νομοθέτη να μην

λαμβάνει μέτρα που έχουν προδήλως δυσανάλογες συνέπειες στο διοικούμενο.

Η μετάβαση από το σύστημα 2439/1996 & 3883/2010 σε νέο μοντέλο 12 βαθμών (Υ1-Υ12), με καταληκτικό τον Ανθυπασπιστή, αποτελεί υπέρμετρο περιορισμό. Τα στελέχη υφίστανται απώλεια βαθμών, απώλεια απολαβών, απώλεια ασφαλιστικών δικαιωμάτων, απώλεια συνταξιοδοτικών προσδοκιών.

Ο περιορισμός είναι δυσανάλογος, διότι υφίσταται χωρίς πραγματικά στοιχεία που να αποδεικνύουν αναγκαιότητα, χωρίς μελέτη επιπτώσεων, χωρίς διαβούλευση και χωρίς μεταβατικό καθεστώς προστασίας.

Η αναλογικότητα δεν υφίσταται απλώς ως αρχή, αλλά αποτελεί δεσμευτικό όριο του νομοθέτη (ΟλΣτΕ 668/2012).

Ε. Παραβίαση του περιορισμού που θέτει η διάταξη του άρθρου 43 παρ. 2 του Συντάγματος

Για δε το άρθρο 64 παρ. 1

Με την παρ. 1 του άρθρου 64 ορίζεται ότι «με απόφαση του Υπουργού Εθνικής Άμυνας, η οποία εκδίδεται μετά από εισήγηση του ΣΑΓΕ, καθορίζονται τα ουσιαστικά και τα τυπικά προσόντα των ΕΠΟΠ, ο τύπος και το περιεχόμενο των εκθέσεων αξιολόγησης, των σημειωμάτων ικανότητας και των ειδικών εκθέσεων απόλυσης, τα αρμόδια όργανα, καθώς και κάθε άλλο θέμα σχετικό με την εφαρμογή του άρθρου 58 και της παρ. 3 του άρθρου 61».

Με τις ανωτέρω διατάξεις παρέχονται στον αρμόδιο Υπουργό εξουσιοδοτήσεις οι οποίες είναι γενικές και αόριστες και που ουσιαστικά συνιστούν οικειοποίηση της νομοθετικής εξουσίας από την εκτελεστική. Ο Υπουργός, δημιουργεί όσες οργανικές θέσεις θέλει και για τους αξιωματικούς, χωρίς μάλιστα η εξουσιοδότηση να αφορά στην έκδοση του Προεδρικού Διατάγματος. Παρέχεται δηλαδή στον Υπουργό εν λευκώ εξουσιοδότηση, δίχως να θέτει ο νόμος τα κριτήρια βάσει των οποίων δημιουργούνται, καταργούνται, μεταφέρονται οργανικές θέσεις για την προστατευόμενη εμπιστοσύνη, παραβιάζοντας κάθε έννοια νόμιμης εξουσιοδότησης του άρθρου 43 παράγραφος 2 του Συντάγματος, ειδικά σε άλλα όργανα της Διοίκησης, δηλαδή στον Υπουργό.

Η επιστημονική Υπηρεσία της Βουλής υποστηρίζει ότι κατά την έννοια του άρθρου 43 παρ. 2 εδάφιο β' του Συντάγματος, επιτρέπεται να ορισθούν, με ειδική και ορισμένη εξουσιοδότηση, ως φορείς άσκησης κανονιστικής αρμοδιότητας, εκτός από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, και άλλα όργανα της διοίκησης, εφόσον πρόκειται για «ειδικότερα θέματα ή θέματα με τοπικό ενδιαφέρον ή με χαρακτήρα τεχνικό ή λεπτομερειακό». Επισημαίνεται, εξ άλλου, ότι η ευρύτητα της εξουσιοδότησης, της οποίας το περιεχόμενο είναι ορισμένο, ουδόλως επηρεάζει το κύρος της (βλ. ΣτΕ Ολομ. 1210/2010,

941/2008, 2304/1995 κ.ά.). «Ως ειδικότερα θέματα θεωρούνται εκείνα τα οποία αποτελούν, κατά το περιεχόμενό τους και σε σχέση προς την ουσιαστική ρύθμιση που περιέχεται στο νομοθετικό κείμενο, μερικότερη περίπτωση ορισμένου θέματος που αποτελεί το αντικείμενο της νομοθετικής ρύθμισης. Απαιτείται, επομένως, στην περίπτωση αυτή, να περιέχει το νομοθετικό κείμενο όχι απλώς τον καθ' ύλη προσδιορισμό του αντικειμένου της εξουσιοδότησης αλλά, επί πλέον, και την ουσιαστική ρύθμισή του, έστω και σε γενικό, ορισμένο, όμως, πλαίσιο σύμφωνα προς το οποίο θα ενεργήσει η Διοίκηση προκειμένου να ρυθμίσει τα μερικότερα θέματα» (βλ. ΣΤΕ Ολομ. 1210/2010, 3013/2014, 775, 2150, 2148, 2090/2015, 1804/2017, 1284/2022 κ.ά.). Το κριτήριο περί του χαρακτηρισμού ενός θέματος ως «ειδικότερου» ή μη μπορεί να είναι είτε ποσοτικό, σε σχέση με το κύριο αντικείμενο της νομοθετικής ρύθμισης, είτε ποιοτικό, συναρτώμενο προς τη σπουδαιότητα του προς ρύθμιση καταλειπόμενου ζητήματος. Εξ άλλου, «οι ανωτέρω ουσιαστικές ρυθμίσεις μπορούν να υπάρχουν τόσο στις διατάξεις του εξουσιοδοτικού νόμου όσο και σε διατάξεις άλλων νόμων σχετικών με τα θέματα που αποτελούν αντικείμενο της νομοθετικής εξουσιοδότησης» (βλ. ΣΤΕ Ολομ. 1210/2010, 3404/2014, 1749/2016, 705/2020 κ.ά. Βλ., σχετικά, Κ. Μαυριά, Συνταγματικό Δίκαιο, 6η έκδ., 2021, σελ. 223- 224 και Α. Παντελή, Εγχειρίδιο Συνταγματικού Δικαίου, 5η έκδ., 2020, παρ. 440). Ως λεπτομερειακά θεωρούνται τα ζητήματα που αφορούν «τη θέσπιση όλως δευτερευουσών και επουσιωδών ρυθμίσεων», επί κύριων και ουσιωδών ρυθμίσεων που πρέπει να έχουν τεθεί από τον ίδιο τον νομοθέτη, τεχνικού δε χαρακτήρα είναι τα θέματα που αφορούν τη θέσπιση ρυθμίσεων για τις οποίες είναι κατ' αρχήν απαραίτητη η παρέμβαση τεχνικού οργάνου (βλ. ΣΤΕ 2820/1999, 2967/1999, βλ., σχετικά Κ. Μαυριά, Συνταγματικό Δίκαιο, 6η έκδ., 2021, σελ. 223-224). «Τέλος, για το συνταγματικό κύρος της νομοθετικής εξουσιοδότησεως δεν απαιτείται οπωσδήποτε να διαγράφει η ίδια ή με παραπομπή σε άλλη διάταξη νόμου βασικές αρχές και κατευθύνσεις στο πλαίσιο των οποίων οφείλει να κινηθεί η Διοίκηση κατά την κανονιστική ρύθμιση των θεμάτων αυτών» (βλ. ΣΤΕ 1125/2020, ΣΤΕ Ολομ. 3404/2014, ΣΤΕ 2307/2018).

Παρατηρείται ότι γίνεται γενική αναφορά σε «κάθε άλλο θέμα σχετικό με την εφαρμογή» των διατάξεων περί τακτικής και έκτακτης αξιολόγησης των ΕΠ.ΟΠ., και της επιλογής τους για προαγωγή, χωρίς ρύθμιση για τα προσόντα, τον τύπο και το περιεχόμενο των εκθέσεων αξιολόγησης ή απόλυσης, και τα αρμόδια όργανα. Συναφώς, λόγω της φύσης της αξιολόγησης, που συναρτάται με την προαγωγή, διατήρηση στο σώμα ή αποστράτευση των ΕΠ.ΟΠ., δηλαδή, με την υπηρεσιακή εξέλιξή τους ή τη λύση της υπηρεσιακής τους σχέσης, τα ανωτέρω δεν αποτελούν ζητήματα ειδικότερα ή λεπτομερειακού χαρακτήρα που δύνανται να καθορίζονται με απόφαση υπουργού, αντί προεδρικού διατάγματος.

Κατόπιν των ανωτέρω, οι βουλευτές της Κοινοβουλευτικής Ομάδας «ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία» προβάλλουμε ένσταση αντισυνταγματικότητας, σύμφωνα με το άρθρο 100 του Κανονισμού της Βουλής και ζητούμε να αποφανθεί η Βουλή επ' αυτής.

Αθήνα, 08/01/2026

Οι ενιστάμενοι Βουλευτές

Καλαματιανός Διονύσης

Γιαννούλης Χρήστος

Μπάρκας Κωνσταντίνος

Ακρίτα Έλενα

Βέττα Καλλιόπη

Γαβρήλος Γιώργος

Γεροβασίλη Όλγα

Δούρου Ειρήνη

Ζαμπάρας Μιλτιάδης

Καραμέρος Γιώργος

Κασιμάτη Νίνα

Κεδίκογλου Συμεών

Κόκκαλης Βασίλης

Κοντοτόλη Μαρίνα

Μαμουλάκης Χάρης

Μεϊκόπουλος Αλέξανδρος

Νοτοπούλου Κατερίνα

Ξανθόπουλος Θεόφιλος

Παναγιωτόπουλος Ανδρέας

Παπαηλιού Γιώργος

Παππάς Νίκος

Πολάκης Παύλος

Τσαπανίδου Πόπη

Ψυχογιός Γιώργος